(reportáž z festivalu Folkový kvítek 2014) Kdo chce uspořádat jakýkoli hudební festival, musí krom financí věnovat festivalu spoustu času a nadšení. Byť úloha osobnosti v dějinách byla a je předmětem diskusí, v případě festivalu **Folkový kvítek** by festival nebyl bez Jirky Hoppa. Je neuvěřitelné, že letošní festival se konal již potřiadvacáté. Jak známo, festival je určen pro autory a interprety do 18 let, takže z účastníků prvních ročníků jsou dnes dámy a pánové středního věku. Pořadatelem festivalu je Květ - sdružení klubů dětí a dětských domovů v ČR, za finanční podpory Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR. A jaký byl letošní ročník? První dobrou zprávou bylo počasí, kdy až do mého odchodu v osm hodin nepršelo a sluníčko svítilo, dokud nezapadlo. Vzpomínky na loňský deštivý ročník tedy zmizely. O zvuk se staral Tomáš Sudík s kolektivem a musím říci, že dobře. Celým festivalem provázeli Vláďa „Casey“ Růžička - Růža a po dost dlouhé době Pepa Štross. Stěžejní, samozřejmě krom soutěžících, je porota. V čele poroty stál hudební polyglot Tomáš Berka a dalšími členy byli nestor českých hudebních novinářů Honza Dobiáš, manželé Veronika a Luboš Stráníkovi, Alena Vítová (její příjmení získané sňatkem bych asi zkomolil) a Andrea Troníčková. Protože „hlavním článkem“ festivalu jsou soutěžící mladé dámy a mladí pánové, věnuji se převážně jim a ve zbytku reportáže se zmíním o účinkujících v dospělejším věku. Z celkových 312 soutěžících děvčat a chlapců (zde patří mimořádný dík všem obětavcům organizujícím oblastní kola soutěže) se do finále probojovalo 12 jednotlivců a hudebních kolektivů. Jako první vystoupila osmnáctiletá **Miroslava Volfová** z Cekova u Zbiroha. Mirka byla první děvče spojující vynikající hlas s typicky dívčím autorským repertoárem typu *„má mě rád, nemá mě rád“*. V textech se objevují rýmy, jak tomu bylo v písni *Vínem opilá*:
„flaška vypitá, všude krev rozlitá“
nebo
„napořád - řád“
. Je těžké se odlišit od ostatních „stejně postižených“, ale z toho se dá vyrůst. Pamětníkům připomínám fenomenální hlas Zdenky Lorencové, která taky v mladém věku „dýchala absolutno“. Jako druhá vystoupila kapela **Znamení** z Rokycan s dvanáctiletým Davidem Schmidtem. Zněly tři písně frontmana Daniela Smida. Moc se mi líbily vokály, hezky jim to dohromady zní. To, že si zpěvačka Diana stěžovala, že jí ve dvanácti kamarádka přebrala kluka, to patří k věku. Celkový dojem - sympatie.
Irenu Petříkovou

, sedmnáctileté děvče z Mohelnice, lze označit titulem filmu
„Děvče s čertem v těle“
. Irena se opírala do kláves a zpívala anglicky, což je dnes „in“, nicméně tím lze zastřít posouzení kvality textů, byť výslovnost je dnes jiná, než v době „kahovštiny“ (bigbíťák Karel Kahovec zpíval anglicky bez zřetele na znalost tohoto jazyka) mého mládí. Irena by to mohla podle mého soudu zkusit s nějakou rockovou kapelou. Kapela
Regen
je z Lanškrouna a podle informace hrají tito tři sympatičtí kluci rock and roll. Ten zněl až ve třetí skladbě a těm klukům seděl. Na rozdíl od „starých bigbítových pák“ mají dnešní mladíci, toužící po „nářezu“, otevřené dveře, pokud jde o informace a nástroje. Proto existuje řada vynikajících mladých kytaristů, ale najít vlastní, promiňte mi, „ksicht“, to je těžší. Ti kluci se mi docela líbili a jejich příběh o ztrátě panictví by za mého mládí sítem cenzury neprošel.
Danu Holému
ze Šumperka je 17 let a „klusovskou víru“ má ve své tvorbě napsanou. Dan je kluk, který, podobně jako jeho vzor, umí získat srdce fanynek. Dane, nezlobte se, ale „klusovský kolovrátek“ není můj hrnec s kafem. Nicméně doufám, že je vám s tou, kterou jste určil své
Vyznání
, dobře. Poslední v první sérii bylo
Duo Geny
z Ostravy, které tvoří René Matlášek „Tesák“ se svou dvanáctiletou sestrou Alenou „Smajlí“. Bráchovi a sestře to moc pěkně ladilo. Nejvíc mě oslovila
Sestřička
, sourozenecká autobiografie s milou textovou hádkou mezi mladší sestrou a starším bráchou. Po všech těch láskách opravdu milé dětské pohlazení. Jako poslední z první série soutěžících stála na „stage znamenající Kvítek“ sedmnáctiletá
Pavla Görfölová
z Olomouce, kde žije v dětském domově. Pavle dal stvořitel moc pěkný hlas. Jinak tématicky i textově obvyklý dívčí standard. Přejdu rovnou ke druhé sérii soutěžících. Jako první stálo na pódiu další děvče - patnáctiletá
Markéta Poláková
z Jablonce nad Nisou. Nevím, kde blonďatá Markéta bere čas na hudbu, když se podle informace pořadatele věnuje všem možným školním olympiádám. Ale - kdo si hraje, nezlobí. V textech Markéta užila i moderní počítačový slovník o tom, jak se na facebooku lajkuje atd. Jako starší člověk, užívající počítač zejména jako psací stroj, jsem tomu příliš nerozuměl, ale to je moje chyba. Texty občas drhly, ale byly sympaticky ještě dětské - viz píseň o dětských snech. Dalšími soutěžícími z Mohelnice byli
Vodníci
. Kapela, která se pojmenovala podle ZŠ Vodní v Mohelnici, působí na první pohled sympaticky. V textech žádné „být či nebýt - jak to vidí žák ZŠ“, ale polemika s pančelkou (jo, kde jsou „soušky“ mého mládí), bezdomovec spící pod jalovcem (patrně mohelnická specialita) nebo boj o neumyté nádobí (děti, toho se do konce života nezbavíte) podpořené melodií a souznělými vokály mě pohladil po duši. Již zmíněný
René Tesák Matlášek
, polovina dua Geny, vystoupil ještě jednou a samostatně. Drama o Bělském lese v Ostravě, kde se lze ztratit asi tak jako v bludišti ve Třech mužích ve člunu nebo úvahy o životě z úst šestnáctiletého kluka, zpívané vroucím vysokým hlasem, už mě tolik nevzaly jako při jeho

dialogu se sestrou. Nicméně, René je „odklusovaný“, což je v dnešní době plus. Kapela
Nautica
z Jablonce nad Nisou to tady loni vyhrála. Tak jsem byl zvědavý, zda to bude taky tak dobré jako v deštivém roce 2013? Přiznám se, že to letos nebylo úplně tak „ono“, nicméně sympatie publika zde byly patrné. Na začátku se zpěv nějak utápěl a nevím, zda to byla jen záležitost pana zvukaře. No, každý den není posvícení. Nicméně závěrečný rock nad roll kapelu do jisté míry rehabilitoval. Jako předposlední vystoupil loňský vítěz sólistů
Michal Horák
z Vysoké nad Labem. Michal se dost vymyká filozofujícím mladíkům s kytarou. Letos Michal přidal klávesy a hlavně opět přivezl humor a nadhled. Nejvíc mě dostala až „jahelkovská“ píseň o starostech starosty (autobiografické prvky ze života Michalova táty) malé obce. Michal má drajv, sice v závěrečné skladbě byl i kapku klusovský (ach, ty vzory), ale celek: na jedničku. Už teď prozradím, že jsem Michala pozval na letošní FOLKomín. Poslední soutěžící byla patnáctiletá
Kristýna Hudečková
z Rychvaldu. Kristýna je milá křehká mladá slečna se „zvonkovým“ hlasem. V písních snoubí ekologické problémy s odrazem folklóru. Kristýno, bylo to dobré. Nyní spíše telegraficky ke „zbytku“ účinkujících, aspoň těch, jejichž vystoupení jsem viděl a slyšel. Ráno zahájila pražská kapela
Sekvoj
založená dvěma spolužáky, faktickými dvojčaty Oldou Dolejšem a Pavlem Hurtem. Zejména trampové mají Sekvoj rádi a kapela je jako vždy nezklamala.
Crossband
jsem viděl poprvé a mohu jej označit jako rytmickou a sympatickou kapelu, které to šlape. Budějovické
Nezmary
netřeba představovat. Letos vydali svou čtrnáctou (!) desku
Stopy bláznů
a na Konopišti ji pokřtili. Samozřejmě ani Nezmaři nezklamali své věrné a pravověrné. Moderátor Pepa Štross má mnoho darů - září z něj optimismus, má rád poezii a není lacině vtipný. Krom moderování Pepa se svým synem Matějem, jinak výborným kytaristou, zazpíval na forbíně pár svých písní se skvělými texty – mladí, máte se od koho učit. Pepu Štrosse uvidíte a uslyšíte i na FOLKomínu 2014.
Žalman a spol.
již dva a půl roku zpívá v nové sestavě. Kytara Pavla Maliny, ale i zpěv a flétna Míši Hálkové kapele prospěly. S kamarádkou jsme si řekli, že se Žalman už řadu let nemění, byť roky letí. Plzeňský
Cop
je rovněž hudební stálicí. Je obdivuhodné, jaká z těch starších kluků na pódiu čiší radost ze zpívání a hraní. Po pěti letech stál v sestavě „Copáků“ opět Jarda Štěrba alias Sametový Jaryn. Copáci byli a jsou pohlazením po duši. Dalším takovým pohlazením byl zpěv a hra dvou malých holek - Jany a Markéty. Čisté hlasy bez trémy, to je moc pěkné. Brněnský
FOLK TEAM
slaví 40 let. Je žánrově nezařaditelný, vynikající texty „pana primáře“ Ivo Huvara hladí i mrazí zároveň, jakož i zpěv a hudba Romana Venclovského. Zkrátka - veliký zážitek. Abych nezapomněl - krom křtu desky Nezmarů pokřtila svou první desku i kapela Nautica. Vše je v

životě poprvé. Ale na závěr to hlavní - výsledky soutěže. V kategorii jednotlivců porota rozhodla takto: 3. místo - Dan Holý, 2. místo - René Matlášek „Tesák“ a 1. místo - Michal Horák. V kategorii kapel to dopadlo takhle: 3. místo - Regen, 2. místo - Vodníci a 1. místo - Nautica. Takže sláva vítězům a těšme se na další ročník festivalu.